

Tko se raduje kiši?

Kako se štitimo od kiše?

Zašto se treba radovati kiši?

MIRKO I LUCIJA PO KIŠI

TKO ZNA VOLI LI NAŠ MEDO MIRKO KIŠU? VOLE LI DJECA IGRATI IGRU „IDE KIŠA...”? KAKO SE MEDO MIRKO BRANI OD KIŠE? I KAKO SE OSUŠI KAD GA SMOČI KIŠA? MOŽDA ODGOVORE BAŠ NA TA PITANJA PRONAĐEMO U OVOJ PRIČI. KRENIMO U ČITANJE...

U učionici je mirno. Čuje se lagana glazba. Djeca pišu.

Medo Mirko sjedi na stolcu učiteljice Mirice i promatra djecu. Jednog po jednog. Svi su u proteklih mjesec dana ostvarili velika postignuća.

Sara je prestala svaki čas nešto tužiti učiteljici Mirici.

Lovro svaki dan bez opomene opere ruke.

Toma je počeo bez upozorenja spremati svoje cipele u ormarić.

Marta urednije sprema knjige u torbu.

Rita lakše posudi flomastere i bojice onomu tko ih traži.

Mila je počela brže čitati.

Andrej je počeo ljepše pisati.

Svi su naučili pjevati pjesmice o jeseni i brojiti brojalice.

Svi bolje računaju i pišu brojke.

Učiteljica Mirica šetala je među stolovima za kojima su djeca pisala svoje prve rečenice o jeseni. Pogledala je na prozore s kojih su se cijedile kapljice kiše.
– Stop! – viknula je i pljesnula rukama učiteljica Mirica.
– Odložite olovke i ustanite s mjesta. Igramo igru „Ide kiša…".
– Lucija će biti kiša, a svi ostali trebate se skriti pod klupu najtiše što možete kad ona počne lupkati po stolu poput kiše na prozorima. Onaj tko je najglasniji postaje kiša.
– Najglasnija je bila Sara! – rekla je Lucija.
– Lucija, prije nego što Sara počne drugi krug igre, reci nam što znaš o kiši?
– Kiša je oborina s neba. Kad na nebu nema oblaka, nema ni kiše. Kiša pada iz oblaka. U oblacima nastaju kapljice kiše koje padaju na zemlju. Kiša nam treba zbog vode. Volim kišu. Volim hodati po kiši i po lokvama kiše u svojim gumenim čizmicama. Imam šareni kišobran i žutu kišnu kabanicu.

– O, kad je tako, onda danas ide Mirko s tobom kući. Ti ćeš ići pod kišobranom, a Mirku ćemo obući tvoju žutu kabanicu.
Sva su djeca dalje nastavila igru kiše. Odigrali su još tri kruga. U drugom su se krugu zbog poplave na znak trebali popeti na stolac. U trećem su se krugu na učiteljičin znak trebali skloniti od kiše ispod postavljenih kišobrana koji su ih čekali na tepihu.

Kad su se naigrali, učiteljica je rekla:
– Bravo, moji prvorazredni prijatelji! Nastava je za danas gotova. Mirno krenite iz učionice. Obucite svoje kišne kabanice, uzmite svoje kišobrane i krenite polako kući.

Lucija je prva izišla s Mirkom iz učionice. Mila joj je pomogla obući Mirku kabanicu.

Kad je izišla iz škole, Lucija je tražila lokvice vode u koje bi s Mirkom mogla skočiti. Mirko i Lucija skakali su iz jedne u drugu lokvicu. Onda je kiša počela jače padati pa su brže potrčali ispod jednog stabla. Na putu do stabla bila je još jedna lokvica. Lucija je i u nju htjela skočiti, ali čizmice je nisu poslušale. Poskliznula se i pala. Zajedno s Mirkom u blato! Umjesto da se naljuti, Lucija se toj nezgodi nasmijala. Kratko je sjedila u blatu i Mirku blatnim prstom na kabanicu napisala veliko slovo M.

Nakon smijeha i zabave na kiši stigli su pod stablo pa poslije stazom do Lucijine kuće.

Kad su ušli u kuću, Lucija je odložila blatni kišobran, izula blatne čizmice i skinula s Mirka blatnu kišnu kabanicu.
– Lucija! Stigla si! – veslo ju je dočekala mama.
– Opet si se zabavljala s lokvicama vode. Tebi je kiša razlog za smijeh.
– I meni i Mirku! Vidi ga, mama, kako ti se Mirko smije!

Lucija je pružila Mirka mami, mama je zagrlila Mirka, pa onda i svoju Luciju. Svi su se smijali. Tko kaže da kišni sivi dan ne može biti vedar, pun smijeha?